

Vissza a valódi kultúrához

2023 május 13. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A baloldali ideológiai propaganda terjesztése nem m?vészet

Korunkban sok szó esik kultúráról, művészetről. Túl sok is, a szavak gyakran elvesztik jelentésüket, sőt jelentőségüket, és a gondolat fecsegésbe fúl. Üzleti szempontokról, népszerűségi mutatókról hallunk, kultúrafogyasztókról, akik a kultúripar szabványtermékeit fogyasztják. Eluralkodott a kalmárszellem és az igénytelen minimalizmus, lassan alig értjük, mit is jelent egyáltalában a kultúra.

Márpedig az úgynevezett kortárs kultúra produktumainak nagyon jelentős hányada sajnálatosan nem tartozik a valódi kultúra kategóriájába. Az efféle művészet rég elszakadt az örök egyetemestől és a nemzeti önazonosságtól, idegen tőle a sorsvállalás, nem keresi az egészet, helyette érdektelen individualista részletekbe beleragadva nyünyög és affektál, esetleg ordít vagy épp altesti valóját mutogatja kihívóan. Teszi mindezt a divatosan reflektálásnak nevezett megközelítéssel, azt gondolván, hogy a lét valósága helyett a kultúra terét anektálva mindenkire ráerőszakolhatja a pillanatról alkotott személyes, tehát érdektelen véleményét.

Tipikus példája ennek a zentai születésű Urbán András rendezésében bemutatott, Trianoni csata című „színdarab”, amelynek nyitánya, hogy egy liberális budapesti színész egy parlamenti választás után nem kap munkát, ezért délvidéki színészeket fogad örökbe, és hogy bizonyítsa időközben elbukkant magyar identitását, heteroszexuális átalakulását és gyermekvállalási szándékát, egy bírálóbizottság előtt közösi a feleségével.

A szerepet természetesen Alföldi Róbert alakítja, azt a 2010 óta terjesztett hazugságot sulykolva ezzel, hogy neki a nemzeti kormány idején nincs munkája, továbbá rákényszerítik a normalitást.

A „darab” tele van primitív napi politikai utalásokkal, amelyek a Színház- és Filmművészeti Egyetemet sok évtizedig megszállva tartó liberális politikai színház egyeduralmát végre megtörő változásokat ostorozzák, végkicsengése pedig az, hogy Magyarország szörnyű hely.

Vagyis egy átlagos balliberális vértolulások propagandacikkét gyúrtak színpadra az ezen színházi világra jellemző unalmas, klisé, botrányt szubintellektuális akcionizmus formájában.

A beteg művészet lehangoló példáit hosszan lehetne sorolni. Nem tesszük, elég ez az egy is annak bemutatására, hogy miféle elfajzott inferna öntötte el az eredendően a valódi, igaz kultúrának szentelt tereket a színháztól a filmig, az irodalomtól a képművészetig. A XIX. század második felétől egymásra torlódott, modern, tehát kártékony politikai ideológiák szülte pillanatnyi izmusok minden igazodási pontot leromboló relativizmusa Isten és ember ellen valóban, diktatúrája megfojtja az életet. Eltünteti minden tájékozódásra alkalmas viszonyítási pontot, értelmezési lehetőséget, zsinórmértéket, mert mindent kigúnyol, kiforgat, szétrág, szétmarcangol, és halott törmelékét hagy maga után.

A tabuk ledöntését bátorságnak hazudja, pedig nem az, hanem gonoszság. Tabukra, tilalomfákra szükség van mindannyiunk jól felfogott érdekében. Aki senkit és semmit nem tisztel, az önmagát és minden embertársát lealjasítja.

A művészet megszállása, úgynevezett demokratizálása, a formák, a hagyományok, a valós mesterségbeli tudás szidalmazása a „kulturális forradalom” jegyében, illetve a politikai ihletettség határtalan jogkiterjesztés ürülete végül a jog és a szabadság megfojtásához vezet, és a művészetnek hazudott materialista baloldali agitprop a legteljesebb emberi, hitbéli, közösségi, sőt ma már egyéni öntagadásra és önfelszámolásra dresszírozza a megzavart, megriasztott közönséget. A kényszagú luciferi alvilág immár benyomult a felvilágba, és egymásnak uszított nőket és férfiakat, felnőtteket és gyereket, időseket és fiatalokat. Harsány, cinikus, provokáló művészetekbe csomagolva keltenek mesterséges konfliktusokat, és ömlesztik a szórakoztatásnak nevezett, tartalom és forma nélküli híg, semmilyen ürességeket.

„A botrány hűse nem vétke, hanem szennyes. Ezért hiányzik belőle mindennemű nagyság. [...] Lehet állandóan botrányban élni, obszcén hatalmaktól beszenyezve, de ebben az esetben az idill megvalósulásának lehetősége megszűnt, és a létrontó erkölcs felszabadulása következtében a fundamentális emberi életrendről való tudat eltűnt” – állapítja meg helyesen Hamvas Béla a Patmoszban.

Ideje tehát fölfelé tekinteni. Létünk legfontosabb alapja ugyanis a kultusz, az a hitbéli, vallási keretrendszer, amiből levezethetők a társadalom hétköznapi szabályai, a viselkedési, érintkezési formák, megkülönböztethető jó és rossz, erény és bűn. Vagyis Istenhez, a végső okhoz és eredethez köt, és ezzel megadja a biztonságos eligazodás lehetőségét az élet minden pillanatában.

Ebből születik meg a kultúra, a kultuszhoz a táj, a genius loci formálta sajátos formái megnyilvánulása, a kultusz

ember általi m?velése, megélése, ápolása, továbbadása, a lelkek együtt rezgése – Isten és ember együttm?ködése. A kultúra adja életformánkat, ez tart meg minket azoknak, akik voltunk, vagyunk és lehetünk. Mindaz, ami ezen kívül, netán ezzel szemben létezik: nem kultúra.

Ebb?l következ?en a m?vészet szükségképpen szakrális ihletettség? valóságeszencia, a teljesség fejé tájékozódik, a kultusz mélységeibe és magasságaiba tekint. Imitatio dei, azaz Isten m?vének elhívott, a világot önmagukon átsz?rni képes alkotók általi leképezése. A m?vészet lélek és szellem hídja kezdet és vég, ?sök és utódok között. Kilépés a folyamatos id?áramlásból, nem hétköznapi, hanem egyedi és megismételhetetlen. A m?vészet a haza és népe lelkéb?l, önazonosságából fejl?dik ki, formai értelemben tudatos önkifejezés, jelképek, formák rendezett összefüggésrendszere. Nem önmagáért való, hanem oka, küldetése van.

A m?vészi megnyilvánulás ünnep, katarzist vált ki, magában hordozza a felemel? ráismerést akkor is, ha épp a rútságot, a csúfságot, a gonoszságot, a tragikumot, az elborzasztót, a sokkolót, a diszharmonikusát mutatja meg tartalmi vagy akár formai értelemben – feltéve, hogy ezt nem szervesen öncélúsággal teszi, hanem a harmónia, a megnyugvás hiányára való figyelemfelhívás szándékával. Másként fogalmazva a torzság épít? szándékú megmutatása magában hordozza a szépséget, amennyiben felismerésre és cselekvésre sarkall. Ám ha a torzság az alkotó bens? torzságából fakad, ha önnön rendezetlenségét okádja a közönségre, vagyis a közösségre, akkor bizony az nem m?vészet, hanem m?vészetpótlék, rosszabb esetben ördögi, a Nagy Szétdobáló által sugalmazott tudatos destrukció. A kultuszaitól, így kultúráitól megfosztott Európa vak tévelygése megrendít? erej? bizonyítéka mindennek.

Szembeállni az álkultúrával, az álm?vészetrel, a „kulturális sokszín?ség” pusztító hazugságával keresztény és magyar kötelességünk. „Legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is!” Ennek kell érvényesülnie személyes mindennapi döntéseinkben éppúgy, mint a megtartó értékelv?séget alaptörvényünkben is kinyilvánító magyar állam cselekedeteiben. Jó és rossz, igaz és hamis, erény és b?n, élet és halál kibékíthetetlen ellentétei egymásnak. Utasítsuk el az úgynevezett értékpluralizmus hazugságát, a választás jogunk és kötelességünk. Ez, és csakis ez adja meg az értelmes emberi élet szabadságát.

Ágoston Balázs

Borítókép: Alföldi Róbert (Fotó: Bánkúti Sándor)

www.magyar nemzet.hu

Ajánló

